

De glorieuze terugkeer

Een verhaal van Christian Deterink

“Yo, ultradudes. Luister eens naar wat deze Hyper-Igbo voor een geweldig *nieuws-nieuws* heeft!”

Tolas opende zijn ogen en zag hoe Ihiki in de stoel tegenover hem een ingewikkeld handgebaar aan het maken was. Iets wat hij inmiddels net zo goed van hun gastheer kende als de lijzige stem waarmee hij sprak; alsof hij voortdurend onder invloed was van een downer-drug of zo. Het was bijna even irritant als die gekke hipster-lingo die de man uitsloeg.

“Wat is het?”, vroeg Juro, die naast Ihiki zat, op diens bekende minzame toon. En altijd weer die eeuwige glimlach van hem! Tolas beseftte dat hij die nóg ergerlijker vond dan die gekke hippie.

“Over een half uur zijn we op *Sutton-Sutton* Ruimtehaven, ja man!”, glunderde Ihiki bijna. Met een achteloze hoofdbeweging sloeg hij wat van de faux-rastaharen die voor zijn gezicht hingen naar achteren, “Eindelijk krijgt je dan je ultra-climax, dude, ja man!”

Juro glimlachte: “Ik hoop dat ik vriendelijk ontvangen word!”

Tolas zag hem door één van de ronde patrijspoorten verlangend naar buiten kijken. Naar het eindeloze donkere, met sterren besprenkelde, heelal, dat ze met dit ruimteschip doorkliefd. “Kom op, Juro”, kon hij zich niet meer inhouden, “je weet zelf ook wel dat duizenden je zullen opwachten! Het wordt een gekkenhuis! Wat wil je ook...?” Hij meende dat hij de rest toch niet hoefde te zeggen: dat de aankomst van de herrezen Messias op Colchis al ‘*De gebeurtenis van de eeuw*’ was genoemd of zelfs ‘*De glorieuze terugkeer*’! Niet zo vreemd, welbeschouwd. Nergens in het door mensen bewoonde universum, waren de Neo-Katho’s zo groot als op Colchis, met meer dan honderd miljard inwoners ook meteen verreweg de belangrijkste planeet. Een heel verschil met het onbeduidende kolonietje Rubrum, waarvan ze afkomstig waren...

“Die duderino heeft gelijk, dit wordt *ultra-ultra*!”, voegde Ihiki toe.

“Dank je”, zei Juro en hij legde een hand op diens arm. Ihiki knikte dankbaar en werkte zich overeind: “Even bij de piloot kijken!”

Tolas zag hoe de forse zwarte man, gekleed in het veelkleurige traditionele gewaad van de Igbo, verdween richting cockpit.

“Ik vind het zo spannend, uwe heiligheid!” Tolas keek verstoord opzij; hij was al bijna weer vergeten dat Naima naast hem zat; dat meisje dat Juro verafgoodde en hem overal volgde.

“Noem me toch gewoon Juro, meisje”, zei de zelfverklaard Messias, alweer de valse bescheidenheid zelve.

“Ja... meneer?”

Juro knikte en Tolas meende nu vermoeidheid te herkennen in diens glimlachje. De man richtte zich naar Tolas: “Zo, nog een half uurtje dan...”

De irritatie, die Tolas nog steeds voelde, maakte dat hij zich naar voren boog en zei: “Mooi, dan kan ik even nog wat huishoudelijke zaken met je doornemen. Mijn salaris bijvoorbeeld!”

Tolas begon met een betoog waarom hij als ‘chief commercial officer’ van *Venimus*, de religieuze beweging van Juro, recht had op véél meer uit de rijkgevulde ruif.

“Niet op ingaan”, begon Naima meteen te toeteren, “hij is gewoon een profiteur...”

Juro maakte een sussend gebaar, maar Naima was nog niet klaar: “U weet toch zelf ook wat we allemaal over hem uitgevonden hebben...?”

“Wil jij je grote muil eens houden?” Tolas draaide zich woedend naar haar om, maar intussen speelde de onrustbare gedachte door zijn hoofd: hadden ze heus ónderzoek naar hem gedaan?

Naima staaarde hem verschrikt aan, alsof ze besepte dat ze écht haar mond voorbij gepraat had. Haar kaken klapten hard op elkaar.

Tolas wendde zich weer tot Juro en ging verder alsof er niets gebeurd was: “Of vindt u niet dat ik het waard ben? Wie heeft de herrezen Messias bekend gemaakt buiten Rubrum? Wie heeft georganiseerd dat we nu naar Colchis gaan? Ik toch zeker? Zonder mij was u niets!”

Juro glimlachte alwéér die raadselachtige glimlach, “Ach wij mensen, as zijn we en tot...”

“Hou eens op met die poppenkast en geef eens een écht antwoord!”

Juro knipperde met zijn ogen en zijn mond trok strak: “Oh, wil je de waarheid? Echt? Moet ik dan iets zeggen over hoe ik jóu uit de goot heb getrokken? Je was níets! Een ervaren PR-professional, laat me niet lachen!” Tot Tolas’s verbijstering begon Juro alles op te lepelen uit zijn geheim geachte verleden: van zijn weinig verheffende fraudetjes en diefstalletjes in het verleden, tot aan zijn laatste incarnatie toe: als beleggingsadviseur, deze keer: een ‘Ponzi-schema’ zo oud als de Oude Aarde zelf.

“Ja, je bent gewoon een oplichter. Een... een... cha-”, riep Naima.

En dit was het moment dat Tolas haar een klap gaf.

“Dus je weet alles...” Tolas zag er opeens verslagen uit en Juro had bijna de aandrang om hem een geruststellende tik op de knie te geven.

“Maar... maar waarom heb je mij dan deze positie gegeven, als je wist dat ik me overal maar een beetje doorheen blufte.”

Juro haalde zijn schouders op. Hij had weinig aandrang om het echte antwoord te geven. Dat hij zichzelf in hem had herkend: de brandende ambitie om... iemand... te worden, “Van God’s kudde laat ik geen enkel schaap afdwalen...”, bracht hij ten slotte uit.

“Ja, en dat andere wat u altijd zegt: Hij die zonder zonde is, werpe de eerste steen!”, bracht Naima met rode wangen in.

Juro glimlachte haar toe en verbeet zich. Wat was ze toch een dom wicht, met die grote mond van haar! Hij probeerde niets te laten blijken, maar merkte dat Tolas hem nauwgezet observeerde en opeens begon te grijnzen.

“Aha, nu snap ik het! Wie ben jij immers ook om me te bekritisieren? Je bedondert zelf óók de hele boel bij elkaar...”

“Ohh!”, gilte Naima verontwaardigd, maar Juro maande haar met een handgebaar tot rust.

“Wat bedoel je?”

“De herrezen Christus? Mijn grootmoeder!”, ging Tolas door, “Ik heb zelf natuurlijk ook wat onderzoek gedaan! Niet makkelijk, want die beerput heb je aardig toegedekt! Wat het meest beschamend is? Je schamele afkomst als kind van poeparme pulverboertjes? Die gevangenisstraf op Beer-Eiland? Of toch die uit de hand gelopen Tremendo-verslaving?”

Juro probeerde vriendelijk te blijven glimlachen. Hij moest zeggen dat het hem niet eens heel erg verbaasde wat Tolas allemaal uitgekobbeld had.

Naima boog voorover: “U kunt hem toch niet zo tegen u laten praten?”

“Het is al goed, kind. Ga anders even kijken bij Ihiki, dat kan ik even rustig praten.”

Naima stond met zichtbare tegenzin op en verdween naar de cockpit van het ruimteschip.

Juro wachtte tot de sluis gesloten was en boog zich toen voorover naar Tolas: “Hoezo al die beschuldigingen?”

“Jij bent begonnen! En... ik wil gewoon dat je me eens respecteert! En waardeert!”

“Wil je dat echt?”

“Ja natuurlijk! Dit gaat alleen maar groter worden als we eenmaal op Colchis zijn. De miljoenen astro's liggen straks voor het oprapen!”

Juro had het idee dat Tolas nog steeds niet de waarheid tegen hem sprak. Het bleek echter niet moeilijk te zijn zich in hem te verplaatsen. Wat was immers de eerste impuls van de oplichter? Simpel antwoord: de biezen pakken als er geoogst was! Hij vroeg: “Oh ja, ook als ik een bedrieger ben...? Weet je wat ik denk? Ik denk dat je bang bent om tegen de lamp te lopen en dat je dit als het ideale moment ziet om ertussen uit te knijpen. Net voor het te groot wordt en je de controle kwijt bent!”

“Wat een onzin!”, viel Tolas uit, maar zijn ogen vertelden iets anders.

Juro bedacht zich opeens dat Tolas met het kapitaal van Venimus ruimschoots voldoende had om comfortabel te leven. Als bij een goddelijke ingeving zei hij: “Je hebt onze kas gestolen, hè? Je wil er dus ècht vandoor gaan? Straks als we op Colchis zijn? Verdwijnen in de massa? Of zelfs eerder nog?”

Tolas leek iets te willen zeggen, maar werd verstoord doordat de sluis naar de cockpit openging. Ihiki en Naima liepen naar hen toe en voegden zich bij hen.

“We waren hier nog niet klaar met de conversatie”, hield Juro vol, “Wat wilde je zeggen?”

Juro had Tolas al wat zien frummelen aan zijn kleding en begreep nu pas waarom: hij haalde een laser-taser tevoorschijn vanonder zijn witte hemd.

“Handen omhoog *motherfuckers*”, brulde hij.

Juro schoot in de lach; “Hou op, je klinkt als een schurk uit één van die oude 2D-films.”

“Dit is serieus!” Tolas sprong op en richtte zijn wapen op Juro. Voor iemand kon ingrijpen, sprong Naima overeind en gooide zich voor hem. Tolas leek zo erg te schrikken dat hij plompverloren schoot en de blauwe laserstraal raakte haar vol; ze gilte en smakte neer op de vloer.

Juro keek Tolas verbijsterd aan; had hij haar echt gedood? Toen zag hij in een flits dat de laser-taser was ingesteld op stand 1, de lichtste verdovingsstand: het zou op zijn hoogst een kwartiertje duren voor die arme meid weer zou opkrabbelen.

“Dat krijgen jullie er ook van, klootzakken!”, brulde Tolas, die nu echt over de rooie was. Hij sprong naar voren en greep hardhandig Ihiki vast en sleurde hem omhoog. De man schreeuwde verontwaardigd en raakte verstrikt in dat onhandige gewaad van hem. Tolas sloeg een arm om diens hals en hield hem als levend schild voor zich.

“Wat doe je?”, bracht Juro uit.

“Onze gastheer in gijzeling nemen, waar lijkt het op?”, schreeuwde Tolas verhit, “want om antwoord te geven op je vraag: ja! Dit ruimteschip gaat ons éven ergens anders afzetten!”

Juro staaarde hem aan en begreep dat dit niet eens onhaalbaar was. Ze bevonden zich immers in één van de weinige ruimteschepen van de moderne Kolibri-klasse, die zich met superluminale snelheden kon verplaatsen. Als Tolas dit schip kaapte, dan kon hij theoretisch vluchten naar elke uithoek van het heelal!

“Je knijpt er dus toch al tussenuit”, fluisterde hij.

“Hou je bek”, brulde Tolas, die intussen Ihiki meesleurde richting de cockpit, blijkbaar om de nieuwe routebeschrijving aan de piloot door te geven. Maar opeens plantte Ihiki een elleboog in diens ribbenkast. Tolas slaakte een gepijnigde kreet en Ihiki trok zichzelf los. Hij greep Tolas' rechterarm vast en die liet de laser-taser vallen. Ihiki gaf hem een beuk en terwijl Tolas achteruit tegen een wandje smakte, had Ihiki het wapen al van de vloer gegrist en op hem gericht.

“Dacht je echt dat ik zo'n mak schaap was?”, gromde de 'Hyper-Igbo'. Het viel Juro meteen op dat hij opeens heel anders praatte; met een lagere stem en veel... wereldser: “Oh, nee,

daarvoor is dit veel te belangrijk!” Als een super-schurk in zo’n zelfde historische 2D-film begon Ihiki vervolgens te vertellen over hoe hij al jaren probeerde de Senaat, het hoogste orgaan van Colchis, omver te werpen. En de plotselinge opkomst van de altijd onderdrukte Neo-Katho’s, had hem precies de kans gegeven die hij zocht. Met hún hulp kon hij de revolutie ontketenen die hij wilde! En als Ihiki het goed speelde, zou hij zelf heel goed uit de strijd komen. En dan zou hij eindelijk krijgen wat hij wilde: de volledige zeggenschap over alle acquirium-mijnen op de drie manen van Colchis.

Juro begreep het meteen: acquirium was de zeldzame grondstof die essentieel was voor het snel populair wordende superluminaal reizen en zou alléén maar duurder worden. Ihiki zou de rijkste man van het universum kunnen worden! Ihiki was dus uiteindelijk precies hetzelfde als iedereen om hem heen: belust op geld en vooral... Wat? Zelfvervulling? Met afschuw vroeg hij: “En daarom wil je zeker mij persoonlijk afleveren op Colchis? Meedelen in de glorie van de aankomst van teruggekeerde Messias?”

“Juist-juist”, zei Ihiki, weer even met dat lijzige stemmetje, waarvan nu wel duidelijk was dat het nep was.

Juro kreunde en masseerde zijn slapen, “Gek toch dat je in de Bijbel nergens leest over hoe Jezus de speelbal wordt van politieke spelletjes....”

Ihiki maakte een achteloos gebaar, “Dat was een onschuldiger tijd...”

Er klonk een grommend geluid en voor Juro begreep wat er gebeurde, ging Ihiki onderuit. Het was Tolas die hem in een wanhoopspoging had besprongen! Ihiki schoot twee, drie keer, en de blauwe lichtstralen priemden door de cabine en richtten flinke schade aan, maar raakten geen van alle Tolas.

Er ontstond een bittere worsteling tussen de twee kemphanen. Tolas sloeg de laser-taser uit Ihiki’s handen en het wapen gleed meters weg over de vloer. Tolas bevrijdde zich uit de greep van zijn tegenstander en rende er naar toe. Maar op hetzelfde moment sprong Ihiki ook razendsnel overeind en spurtte de ándere kant op. Even begreep Juro niet wat hij wilde, maar toen had de acquirium-mogol de sluis naar de cockpit al geopend! Hij wilde vluchten!

“Hier blijven!”, klonk Tolas’s stem, maar de blauwe laserstralen die hij afschoot, boorden zich in de alweer sluitende sluis en schroeyden alleen maar het kunststof.

Tolas rende woedend naderbij en schoot nog enkele keren, “Kom naar buiten, jij leugenachtige slang!”

“Geen denken aan!”, klonk de gedempte stem van Ihiki, “Ik kom pas weer naar buiten als we geland zijn op Sutton!”

Tolas beukte op de deur: “Ik breek dit gewoon open, hoor je!”

“Kansloos. Klasse A-beveiliging, geïnstalleerd voor precies dit soort gevallen!”

“Klootzak! En... en wat nou als ik Juro gewoon doodschiet, hier en nu? Wat doe je dan?”

“Ik hou je niet tegen! Maar je weet wat dat voor jóu betekent!”

“Verdomme”, brulde Tolas en hij sloeg nog enkele keren tegen de massieve sluis voor hij het opgaf en zich ruggelings ertegen liet zakken, “Alles naar de verdoemenis...”, bromde hij ten slotte.

“Nog maar tien minuten en dan zijn we er...”, klonk opeens Juro’s stem en die deed Tolas opschrikken. Hij had zich uiteindelijk weer in de stoel tegenover de ‘nieuwe Messias’ laten zakken en wezenloos door een patrijspoort naar de voortgliddende sterren buiten gekeken. Alweer had de man die eeuwige glimlach op zijn gezicht, die Tolas nu opeens bijna zelfvoldaan en arrogant overkwam.

“... En het einde van onze samenwerking, neem ik aan!”, gromde hij, “Ik maak me schielijk uit de voeten en jij... jij wordt de Messias die mensen denken dat je bent... Of je zakt keihard door het ijs natuurlijk!”

“We zullen het zien.”

Tolas voelde de irritatie weer in zich opkomen, “Geef dan ten minste nou eens gewoon toe dat jij net zo goed een fraudeur, een oplichter, bent. Een cha-“

“Maakt het echt wat uit?”, onderbrak Juro hem met zachte stem, “Het enige dat uitmaakt zijn de feiten. En die zijn dat wij straks worden onthaald door een dolenthousiaste menigte en dat wij -allebei- helemaal zijn geslaagd in wat we wilden.”

“Dus je geeft toe dat je een bedrieger bent? Kom, zeg het dan!”

Juro toonde zijn handpalmen, “We zijn allemaal niets, tot we iets worden.”

Tolas gromde gefrustreerd en richtte de laser-taser die hij nog steeds vast had, op de zelfverklaard Messias: “Bullshit! Zeg nou eens een keer gewoon waar het op staat!”

Juro keek hem onderzoekend aan en liet zijn handen zakken; “Oké. Ik ben precies wie je dacht dat ik ben. Een onbeduidende uit de klei getrokken *nobody*. Voormalig drugsverslaafde en bajeskant, ook nog eens. Precies wat je zei! Maar wat maakt dat uit? Waarom kan je niet iemand anders worden?”

“Wat een onzin!”, gromde Tolas, “Jij en ik, we blijven precies wie we altijd al zijn geweest. Schrapende oplichtertjes.”

Tolas zag hoe Juro een blik wierp op zijn assistente Naima, die nog steeds roerloos op de vloer lag, “Totdat er wonderen gebeuren!”

“Ha! De wonderbaarlijke herrijzenis van Lazarus zeker? Laat me niet lachen.”

Juro maakte een verontschuldigend gebaartje, bukte zich voorover naar zijn assistente en prevelde schijnbaar een gebed, terwijl hij haar hoofd vasthield. En tot Tolas' verbijstering kwam er beweging in Naima! Haar ogen knipperden en een moment later opende ze die:

“Wa-wat. Waar ben ik?”, fluisterde ze versuft.

“Blijf maar even heel rustig liggen, lieverd. Je hebt geslapen...”, suste Juro haar. Naima deed braaf wat haar werd opgedragen, strekte zich en sloot haar ogen weer. Juro ging weer op zijn stoel zitten, sloeg zijn blik op naar Tolas en lachte alweer die raadselachtige lach.

Tolas kon alleen maar verbijsterd uitbrengen: “Dus... dus, ben je dan toch... ?”

Juro spreidde alweer zijn handen; “Ik ben gewoon Juro. En je had je laser-taser gewoon op de lichtste verdoof-stand staan, dat is alles...”

Tolas keek verward naar zijn wapen, maar de cijfertjes op de display zeiden hem niets; hij had dit wapen nog nooit eerder gebruikt. Vol onbegrip keek hij Juro aan: “Nu ben je gewoon met me aan het *fucken!*”

Juro haalde zijn schouder op, “Wie zal het zeggen? Wat telt zijn de feiten, dat zei ik toch? En dan zie ik hier twee mannen die de wereld aan hun voeten hebben. Ikzelf, maar ook jij, Tolas! Want ondanks dat je misschien alles bij elkaar gebluft hebt, heb je me wel hier gekregen waar we nu zijn! Geen enkele echte PR-professional had dat kunnen verbeteren!”

“Dat zeg je maar...” Tolas had zich nog nooit zo verward gevoeld.

Juro boog zich voorover en klopt op Tolas' knie: “Waarom geef je dit hele Colchis niet gewoon een kans? Besef je wel hoe groot dit voor je kan worden: jij als mijn... manager?”

Tolas kon hem alleen maar verbijsterd aanstaren; hij had tot nu toe geen moment de mogelijkheid overwogen om het bedrog gewoon voort te zetten... Er viel hem in over wat Juro eerder had gezegd: over dat Jezus elk schaap in zijn kudde wil redden, óók dat ene zwarte schaap dat ver is afgedwaald...

Ze werden verstoord door het plotselinge gegrom van motoren.

“Kijk nou, de landing is al ingezet”, glimlachte Juro. Tolas besepte dat hij gelijk had. Ademloos wachtten ze af tot een gedempte ‘klonk’ bevestigde dat ze de grond geraakt hadden. “Nou, zullen we dan maar?”, vroeg Juro. Hij stond op, hielp Naima overeind en liep richting de uitgang. Tolas haastte zich te volgen en merkte dat ook Ihiki zich snel bij hen aansloot. De uitgang opende zich sissend en fel licht drong de cabine binnen, terwijl van buiten het gejuich opsteeg van een mensenmassa. Juro stapte als eerste naar voren en heel even verduisterde zijn hoofd deels één van de twee zonnen van Colchis, alsof hij een vlamvend aureool droeg. En toen stapte ook Tolas naar buiten en liep het licht binnen...